

gen av nr. 95 så hårdt medtagne ord *Lob* = løb (s. 67 ff: det »fatale«, »fortvivlede«, »velsignede »Lob«!). Denne form er ikke nødvendigvis, som man fristes til at tro Brix mener, et udslag av rimnød, og behøver heller ikke skyldes påvirkning fra svensk; den er nemlig ganske almindelig i tidens danske sprog. Holberg-kenderen Hans Brix kunne ha slået op i ODS og ville der ha fundet ikke færre end otte Holberg-citater med stavemåden *Laab*, *Lob*; *lob* findes hos Moth, og Tøger Reenberg citeres for »Plancternes og Maanens *Lob*«; Thura har »hans Lives *Lob*«, og selve Brorson rimer frimodigt »Mod Himlen glade op ~ At ende vores *Lob*«! (Disse eksempler kan med lethed suppleres). Gammeldansk har formerne løp, lop o. l. ved siden av hinanden, og det lader til at der har eksisteret dobbeltformer længe (Stub har også »Løbet« nr. 53, 5°); Feilbergs jyske ordbog har formen låf, og fynsk (Stub?) har låw (se Brøndum-Nielsen: Gammeldansk Grammatik 1°, 333). Stub rimer i nr. 95 10 gange på »op«, 5 gange på »Krop«, 2 gange på »Haab« samt 1 gang på »Trop«, »Top« og »Hob«; vokalen i »Lob« har formentlig været som i »op«.

Jørgen Ottosen.

TIDLIGT KENDSKAB TIL HOLBERG

Ved bytinget i Ringkjøbing førtes 1735 en proces mellem forpagter Hans Nielsen Colding på Søgaard i Nysogn og byfogeden i Ringkjøbing. I et indlæg skriver forpagteren således om byfogeden (Ringkjøbing rådstuearkiv. Retsakter 1642–1859):

»Det befrygtes, at dend kongelig Naade og Embede, der er lagt paa ham, har giordt hans honieur [sic!] saa ambitionerit som Jeppes paa Bierget«.

Så tidligt som 13 år efter »Jeppe på Bjerget«s fremkomst kunne man altså, selv i en fjern krog af riget, forudsætte, at komedien var så velkendt, at en henvisning til dens hovedperson var tilstrækkelig til at karakterisere en mand.

Carl Lindberg Nielsen.

EN TEKSTRETTELSE FRA ST. ST. BLICHER SELV

Blichers novelle »Stodderkongen«, der kom i samlingen »Fem Noveller og to jyske Sange« 1844, indeholder en meningsløs sætning. S. 10 l. 17–18 (Saml. Skr. XXVII. 163) læses: »Cathinka vred, giver Pjotr ætta han fen, Gan ikke kan lever«. I et eksemplar af bogen, som har været i Blichers hånd, er det meningsløse »han fen« overstreget, og i margenen udfor er skrevet *sau-*, men blækket er løbet ud i det limfattige trykpapir, og det er streget igen. Under teksten er et nyt *s* klattet ud, men tredje gang lykkes rettelsen *saufen*, hvorved der – med hjælp af Blichers fodnoter